

Datum van
inontvangstneming

:

30/07/2015

Zaak C-287/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 juni 2015

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato / Italië

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 maart 2015

Verzoekende partijen:

LIS S.r.l.

Cerutti Lorenzo S.r.l.

Verwerende partij:

Abbanoa S.p.A.

[OMISSIS]

ITALIAANSE REPUBLIEK

De Consiglio di Stato

[OMISSIS]

geeft de navolgende

BESLISSING

op het beroep [OMISSIS] ingesteld door:

Lis S.r.l. en Cerutti Lorenzo S.r.l., [OMISSIS]

tegen

Abbanoa S.p.A., [OMISSIS]

en tegen

Consorzio Stabile CSI - Consorzio Servizi Integrati Società Consortile a r.l.,
[OMISSIS]

[Or. 2]

Procelli Costruzioni S.r.l., [OMISSIS]

Bondini S.r.l.;

Assisi Strade S.r.l.;

tot vernietiging

van het tussen partijen gewezen vonnis van het Tribunale Amministrativo Regionale (TAR) SARDEGNA – CAGLIARI: eerste kamer, nr. 00855/2014, betreffende de aanbesteding van het uitvoerend ontwerp en de uitvoering van werken met betrekking tot het eerste perceel.

Gezien het beroepschrift [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [*procedurele aspecten*]

Aangezien het T.A.R. Sardegna, eerste kamer, bij vonnis nr. 855 van 27 oktober 2014 de door de verzoekende partij in de hoofdzaak ingestelde vordering **[Or. 3]** tot vernietiging van de beslissing van de Algemeen Directeur van Abbanoa s.p.a. nr. 8 van 16 januari 2014 – die op dezelfde datum aan verzoekster was meegedeeld –, waarbij de gunning van de „Open aanbesteding van het uitvoerend ontwerp en de uitvoering van de werken betreffende [een aantal rivieren] [OMISSIS] 1e perceel: leidingen [OMISSIS]” aan de andere partij, een tijdelijk samenwerkingsverband, definitief werd bevestigd, heeft afgewezen;

Aangezien het TAR zijn beslissing samengevat aldus heeft gemotiveerd:

[OMISSIS] [*feitelijke aspecten die niet relevant zijn voor deze prejudiciële vragen*]

- De kwalificatie „ondernemer” van de aangewezen ontwerper (die in de artikelen 47 en 48 van richtlijn 2004/18/EG wordt gehanteerd) is een begrip dat veel ruimer is dan dat van louter „inschrijver”, en uitgaand van de ruimere definitie moet de regeling aldus worden uitgelegd dat ook het beroep van de „aangewezen” ontwerper op capaciteiten van derden daarmee verenigbaar is; door de Italiaanse regeling in lijn met de Unieregeling uit te leggen kan derhalve ook de aangewezen **[Or. 4]** ontwerper beroep doen op de capaciteiten van derden, aangezien hij rechtstreeks verantwoordelijk is voor het gehele ontwerp van het

werk en als zodanig voor de vereisten ook beroep op een andere ontwerper kan doen;

[OMISSIS]

[OMISSIS] *[feitelijke aspecten die niet relevant zijn voor deze prejudiciële vragen]*

Volgens het TAR heeft de ongegrondheid van de hoofdvordering tot gevolg dat de incidentele vordering niet-ontvankelijk is wegens het ontbreken van procesbelang;

Aangezien in het geding een door de verwerende partij Abbanoa S.p.A. uitgeschreven open aanbesteding aan de orde is, waarvan de aankondiging en het bestek zijn bekendgemaakt in de Gazzetta Ufficiale van 6 augustus 2012, voor het ontwerp en de uitvoering van werken betreffende [een aantal rivieren] [OMISSIS] 1e perceel: leidingen, en aangezien onder andere het destijds op te richten tijdelijke samenwerkingsverband tussen de moederonderneming Consorzio Stabile CSI en de opdrachtgever Procelli Costruzioni S.r.l., alsook LIS S.r.l. aan de aanbesteding hebben deelgenomen, die respectievelijk als eerste en tweede zijn geclassificeerd;

[Or. 5]

Aangezien aan de oorspronkelijke verzoekende partij in het hoofdgeding, LIS S.r.l., surseance van betaling blijkt te zijn verleend, waardoor zij niet langer voldoet aan het algemene vereiste van artikel 38, lid 1, onder a), van D.Lgs. [wetgevingsdecreet] nr. 163/2006, dat bepaalt dat ondernemers in staat van faillissement of waartegen een andere insolventieprocedure (zoals surseance van betaling) is ingeleid van aanbestedingen zijn uitgesloten, wegens de vanzelfsprekende behoefte de economische betrouwbaarheid te garanderen van degene die de overheidsopdracht moet uitvoeren;

Aangezien artikel 38, lid 1, onder a), D.Lgs. nr. 163/2006 namelijk bepaalt dat van de aanbestedingsprocedures worden uitgesloten deelnemers die „in staat van faillissement, gedwongen liquidatie of surseance van betaling verkeren, behoudens het geval van artikel 186-bis van regio decreto [koninklijk besluit] nr. 267 van 16 maart 1942, of ten aanzien waarvan een procedure tot verlening van een van deze staten aanhangig is”;

Aangezien LIS S.r.l. daarnaast, zoals uit de overeenkomst tot verhuur van het bedrijf (notariële akte) kan worden afgeleid [OMISSIS], uitdrukkelijk te kennen geeft dat zij „in moeilijkheden verkeert, aangezien zij recentelijk alle voorbereidende handelingen heeft verricht voor de aanvraag en verlening van surseance van betaling als bedoeld in de artikelen 160 en volgende van de Legge Fallimentare [faillissementswet; hierna: ‚FW’]”;

[Or. 6]

Aangezien derhalve is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van het voornoemde artikel 38, lid 1, onder a), van D.Lgs. nr. 163/2006, dat eveneens verwijst naar aanhangige procedures en tevens betrekking heeft (volgens de ratio van de bepaling) op „aan de aanvraag en verlening van surseance van betaling voorafgaande handelingen”, omdat deze bepaling klaarblijkelijk bedoeld is om ondernemingen uit te sluiten die, aangezien zij duidelijk in financiële moeilijkheden verkeren (hetgeen in het specifieke geval is toegegeven in een notariële akte), zich bij de Overheidsdienst niet langer als betrouwbare contractpartij van het openbaar bestuur kunnen optreden;

Aangezien artikel 38 van D.Lgs. nr. 163/2006 (zoals gewijzigd bij D.L. [wetsdecreet] nr. 83-2012) volgens de nationale administratieve rechtspraak (zie laatstelijk Consiglio di Stato, vierde kamer, 3 juli 2014, nr. 3344) deelname aan overheidsaanbestedingen verbiedt aan alle rechtssubjecten die in staat van faillissement, gedwongen liquidatie, of surseance van betaling verkeren, waarbij uitsluitend een uitdrukkelijke uitzondering wordt gemaakt voor surseance met voortzetting van het bedrijf („concordato in continuità aziendale”) als bedoeld in artikel 186-bis R.D. nr. 267/1942 (Faillissementswet) (ingevoerd bij artikel 33 D.L. nr. 83 van 22 juni 2012, en omgezet in wet nr. 137 van 7 augustus 2012), waarvan sprake is wanneer in het in artikel 161, lid 2, onder e), FW bedoelde crediteurenakkoord uitdrukkelijk is bepaald dat de schuldenaar de bedrijfsactiviteit voortzet [OMISSIS];

[Or. 7]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [*beschrijving van surseance met voortzetting van het bedrijf, in de onderhavige zaak niet relevant*]

[Or. 8]

Aangezien er in casu geen sprake is van surseance met voortzetting van het bedrijf, maar van surseance onder voorbehoud („concordato in bianco”), dat wil zeggen, surseance van betaling met een voorbehoud in de zin van artikel 161, lid 6, R.D. nr. 267/1942;

Aangezien de inleiding van een dergelijke insolventieprocedure, zoals in de nationale rechtspraak uiteengezet (zie Consiglio di Stato in voltallige zitting, 15 april 2010 nr. 2155) als zodanig reeds „heel goed kan worden opgevat als een bekentenis dat de betrokkene zich bewust is van de eigen financiële moeilijkheden”; in de onderhavige zaak is de bekentenis van de financiële moeilijkheden overigens tevens gedaan in de genoemde [overeenkomst tot verhuur van het bedrijf] [OMISSIS].

Aangezien de genoemde insolventieprocedure ondernemers in financiële moeilijkheden de mogelijkheid biedt om faillissementsverzoeken van schuldeisers

tijdelijk te „bevrozen” (gedurende 30 tot 120 dagen) teneinde de keuze tussen indiening van een crediteurenakkoord in de zin van artikel 161 FW en een herstructureringsakkoord in de zin van artikel 182-bis FW uit te stellen tot met de schuldeisers is heronderhandeld;

Aangezien dit verzoek op zich het onmogelijk zou hebben gemaakt om met het openbaar bestuur te onderhandelen omdat een procedure tot verlening van faillissement, gedwongen liquidatie, surseance van betaling, aanhangig is; **[Or. 9]**

Aangezien wat meer in het bijzonder de vraag betreft wanneer een insolventieprocedure kan worden geacht „aanhangig” te zijn, louter een verzoek van schuldeisers niet kan worden geacht te volstaan (een dergelijk verzoek zou opzettelijk kunnen zijn ingediend of ongegrond kunnen zijn), aangezien in elk geval een uitspraak vereist is van een rechter die objectief heeft vastgesteld dat de onderneming in staat van insolventie verkeert [OMISSIS]; de Consiglio di Stato in voltallige zitting heeft in voornoemde uitspraak nr. 2155 van 15 april 2010 evenwel geoordeeld dat de bovengenoemde vraag in het geval van surseance van betaling niet langer aan de orde is indien de ondernemer zelf surseance van betaling aanvraagt, een stap die heel goed kan worden beschouwd als een bekentenis dat hij zich bewust is van zijn financiële moeilijkheden;

Aangezien de bovengenoemde vraag, gelet op de aangehaalde rechtspraak, in het onderhavige geding relevant is omdat LIS S.r.l. nimmer als aannemer van de opdracht kon worden geselecteerd en derhalve geen belang meer zou hebben bij het aanvechten van de gunning van de opdracht aan de andere partij, aangezien zij van de betrokken aanbesteding had moeten worden uitgesloten;

Aangezien het College evenwel twijfelt of de vermelde nationale regeling, zoals uitgelegd, verenigbaar is met de toepasselijke communautaire regeling;

Aangezien volgens artikel 45, lid 2, onder a) en b), van richtlijn 2004/18/EG van 31 maart 2004 betreffende de **[Or. 10]** coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, die ratione temporis van toepassing was, bepaalt: „[v]an deelneming aan een opdracht kan worden uitgesloten iedere ondernemer: a) die in staat van faillissement of van liquidatie verkeert, wiens werkzaamheden zijn gestaakt, jegens wie een surseance van betaling of een akkoord geldt, of die in een andere vergelijkbare toestand verkeert ingevolge een soortgelijke procedure die voorkomt in de nationale wet- of regelgevingen; b) wiens faillissement of liquidatie is aangevraagd of tegen wie een procedure van surseance van betaling dan wel een andere soortgelijke procedure die voorkomt in de nationale wet- of regelgevingen, aanhangig is gemaakt”;

Aangezien het Hof van Justitie meer in het bijzonder moet worden gevraagd of het met de voornoemde regeling verenigbaar is dat louter een aanvraag van surseance van betaling door de schuldenaar, zoals in de onderhavige zaak het geval is, als

„aanhangige procedure” wordt beschouwd, zoals de Consiglio di Stato in voltallige zitting heeft geoordeeld in voormelde uitspraak nr. 2155 van 15 april 2010;

Aangezien het Hof van Justitie eveneens moet worden gevraagd of met de voornoemde regeling verenigbaar is dat de bekentenis van de schuldenaar dat hij in financiële moeilijkheden verkeert en surseance van betaling „onder voorbehoud” (waarvan de kenmerken hierboven zijn beschreven) wil aanvragen – zoals LIS S.r.l. in de onderhavige zaak heeft gedaan (hetgeen kan worden afgeleid uit de reeds vermelde [akte van verhuur van een bedrijf]) [OMISSIS] **[Or. 11]** – als grond voor uitsluiting van de openbare aanbesteding wordt aangemerkt; daarmee zou het in de vermelde communautaire (artikel 45 van de richtlijn) en nationale (artikel 38 van D.Lgs. 163/2006) regeling gehanteerde begrip „aanhangige procedure” ruim worden uitgelegd, hetgeen wordt gerechtvaardigd door dezelfde doelstelling dat aan een aanbesteding geen ondernemingen mogen deelnemen die ondubbelzinnig hebben bekend (met een formeel verzoek of, in dit tweede geval, met een bekentenis in notariële akte) dat zij duidelijk in staat van insolventie verkeren;

Aangezien het antwoord op deze tweede vraag van fundamenteel belang is voor het onderhavige geding omdat moet worden vastgesteld vanaf welke datum LIS S.r.l. van de betrokken aanbestedingsprocedure had moeten worden uitgesloten;

[OMISSIS] **[Or. 12]** [*procedurele aspecten die niet relevant zijn voor deze prejudiciële vragen*]

Aangezien de verzoekende partij LIS S.r.l. in de onderhavige zaak tevens aanvoert dat het tijdelijke samenwerkingsverband CSI van de aanbesteding had moeten worden uitgesloten omdat niet is voldaan aan de bijzondere vereisten voor de ontwerper als bedoeld in artikel 53, lid 3, van het wetboek overheidsopdrachten (D.Lgs. nr. 163/2006);

Aangezien de betrokken aanbesteding een geïntegreerde opdracht betreft waarvan het bestek bepaalt dat de met het ontwerp belaste aannemer moet voldoen aan de volgende technische en beroepsvereisten:

- a) in de tien jaar voorafgaand aan de publicatiedatum van de aankondiging van de aanbesteding diensten hebben verricht voor het definiërende en/of uitvoerende ontwerp van werken van klasse VIII als bedoeld in wet nr. 143 van 2 maart 1949 voor een totaalbedrag van ten minste 1,5 (een komma vijf) maal het bedrag van de werken die voorwerp van de aankondiging zijn, dat wil zeggen, ten minste 11 822 460,62 EUR;
- b) in de tien jaar voorafgaand aan de publicatiedatum van de aankondiging van de aanbesteding twee maal diensten hebben verricht voor het definiërende en/of uitvoerende ontwerp van werken van klasse VIII **[Or. 13]** als bedoeld in wet

nr. 143 van 2 maart 1949 voor een totaalbedrag van ten minste 0,40 maal de geraamde waarde van de werken, dat wil zeggen, ten minste 3 152 656,16 EUR;

Aangezien het tijdelijk samenwerkingsverband CSI heeft verklaard voor het ontwerp een beroep te doen op [de heer X] [OMISSIS] en een attest heeft verstrekt dat hij aan de hierboven gespecificeerde vereisten voldoet [OMISSIS];

Aangezien de door de aannemer aangewezen beroepsbeoefenaar zelf evenwel niet aan de vereisten van het bestek voldoet, zoals wordt bevestigd door de omstandigheid dat de ontwerper, om volledig aan de door de lex specialis gestelde vereisten te voldoen, deels beroep heeft gedaan op de technisch-professionele capaciteiten van de nevenorganisatie Studio Associato Patteri te Sassari [OMISSIS];

Aangezien volgens thans vaste administratieve rechtspraak [OMISSIS] weliswaar wordt aanvaard dat het systeem van „benutting van capaciteiten van derden” – wat tot doel heeft maximale deelneming aan aanbestedingen en een doeltreffende mededinging overeenkomstig de relevante communautaire beginselen te bevorderen [Or. 14] – een algemene praktijk is, maar dat dit niet wegneemt dat dit systeem steeds moet worden afgewogen tegen de behoefte van de aanbestedende dienst over gepaste garanties te beschikken voor de correcte uitvoering van de opdrachten;

Dat de wezenlijke vraag volgens deze rechtspraak is vast te stellen of de ontwerper in de zin en volgens de terminologie van het vermelde artikel 53, lid 3, van het wetboek overheidsaanbestedingen al dan niet op zijn beurt een beroep kan doen op de capaciteiten van een derde ontwerper;

Aangezien het genoemde artikel 53, lid 3, van het wetboek overheidsopdrachten [OMISSIS] bepaalt: „Wanneer de overeenkomst tevens het ontwerp als bedoeld in lid 2 omvat, dienen de ondernemers aan de voor ontwerpers voorgeschreven vereisten te voldoen, dan wel een beroep te doen op gekwalificeerde ontwerpers die in de offerte worden vermeld, dan wel samen met voor ontwerp gekwalificeerde rechtssubjecten deel te nemen. De aankondiging vermeldt de aan ontwerpers gestelde eisen zoals bepaald in hoofdstuk IV van deze titel (ontwerp en gezamenlijk ontwerp), alsmede de hoogte van de ontwerpkosten die bij het basisbedrag van de overeenkomst zijn inbegrepen”;

Aangezien de Consiglio di Stato (alook de Toezichthoudende autoriteit) de mogelijkheid dat de „aangewezen” ontwerper als bedoeld in de voornoemde regeling zich kan kwalificeren door op zijn beurt beroep doet op de capaciteiten van derden – wat in de nationale regelgeving wordt geregeld in artikel 49 van D.Lgs nr. 163/2006 – heeft afgewezen, en wel op grond van fundamentele exegetische criteria:

a) het letterlijke door artikel 49 gestelde criterium volgens welke [Or. 15] „de deelnemer” uitsluitend afzonderlijk, in een consortium of in een groep een beroep

kan doen op de capaciteiten van derden, aangezien dit bij een aanbesteding een hulpmiddel voor de deelnemer is, met als gevolg dat degene die een beroep doet op een hulponderneming die op haar beurt niet aan de vereisten van de aankondiging voldoet, moet worden uitgesloten;

b) het feit dat indien de aangewezen ontwerper niet door een overeenkomst aan de aanbestedende dienst is gebonden, zijn hulponderneming – een derde die de overheidsdienst geen enkele garantie kan bieden – dat zeker niet is: alleen de deelnemer heeft een contractuele verbintenis met de aanbestedende overheidsdienst, terwijl de hulponderneming zich volgens artikel 49, lid 2, onder d), jegens de deelnemer en de aanbestedende dienst verplicht om de noodzakelijke bronnen waarover de deelnemer niet beschikt ter beschikking te stellen met een specifieke verklaring; daarnaast wordt de hulponderneming samen met de deelnemer ex lege hoofdelijk aansprakelijk voor de in de overeenkomst vastgelegde prestaties (artikel 49, lid 4), en kan er uitsluitend sprake zijn van hoofdelijke aansprakelijkheid – een waarborg voor de goede uitvoering van de opdracht – voor zover de hulponderneming een contractuele verbintenis met de deelnemer heeft – artikel 49 schrijft immers voor dat de overeenkomst inzake de benutting van capaciteiten van derden reeds bij de inschrijving wordt bijgevoegd;

Aangezien artikel 53, lid 3, van D.Lgs nr. 163 van 16 april 2006 bovendien slechts bepaalt dat de gekwalificeerde ontwerper waarop de deelnemende onderneming voornemens is „beroep te doen”, in plaats van een tijdelijk samenwerkingsverband met hem op te richten, enkel hoeft **[Or. 16]** te worden aangewezen; de betrokken bepaling schrijft immers niet voor dat bij de aanbesteding eveneens de verklaringen worden overgelegd die artikel 49 van dit decreet verplicht stelt teneinde beroep te kunnen doen op de capaciteiten van derden bij aanbestedingen van werken, diensten en leveringen aan de hulponderneming (verklaring van de hulponderneming dat zij aan de aanbiedende onderneming alle hulpmiddelen ter beschikking stelt die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de overeenkomst; verklaring van de hulponderneming dat zij niet in eigen naam of als verbonden onderneming of onderneming van een consortium deelneemt en dat er ten opzichte van andere deelnemende ondernemingen geen sprake is van zeggenschap in de zin van artikel 34, lid 2, van het wetboek overheidsopdrachten) of aan de aanbiedende onderneming (overeenkomst met de hulponderneming);

Aangezien de door de deelnemende onderneming gekozen en aan de aanbestedende dienst aangewezen ontwerper volgens de nationale administratieve rechtspraak in het geval van een selectieprocedure in de vorm van een geïntegreerde aanbesteding niet als deelnemer wordt gekwalificeerd, en deze kwalificatie uitsluitend toekomt aan de deelnemende onderneming, terwijl eerstgenoemde slechts een externe medewerker is waarvan de positie irrelevant is voor de betrekkingen met de aanbestedende dienst;

Aangezien, eveneens volgens de nationale administratieve rechtspraak, indien de aangewezen ontwerper voor de vereiste capaciteiten beroep doet op derden, dit

kan leiden tot een keten van „hulpondernemingen van de hulponderneming”, **[Or. 17]** waardoor de aanbestedende dienst bij de aanbesteding niet goed kan nagaan of de deelnemers aan de vereisten voldoen [OMISSIS];

Aangezien volgens communautaire rechtspraak (zie laatstelijk arrest Hof van Justitie van 10 oktober 2013, C-94/12) evenwel niet alleen afzonderlijke deelnemers, maar alle ondernemers de mogelijkheid hebben een beroep op capaciteiten van derden te doen, waarbij zij met willekeurige middelen dienen aan te tonen dat bij de aanbesteding aan de gestelde vereisten is voldaan;

Aangezien derhalve op grond van het voornoemde richtsnoer de twijfel rijst of een rechtssubject zoals de ontwerper in de in dit geding aan de orde zijnde aanbesteding – die in de nationale administratieve rechtspraak wordt gekwalificeerd als louter een „medewerker van de aanbieder”, ook al dient hij aan te tonen dat hij aan de in de aankondiging neergelegde vereisten voor kwalificatie voldoet – op grond van artikel 53, lid 3, van het wetboek overheidsopdrachten mogelijk niet als ondernemer kan worden gekwalificeerd en derhalve geen beroep kan doen op capaciteiten van derden;

Aangezien de nationale administratieve rechtspraak voorts [OMISSIS] heeft bepaald dat de mogelijkheid beroep te doen op capaciteiten van derden op zich reeds een afwijking is van het beginsel van het persoonlijk karakter van de vereisten voor deelname aan een aanbesteding (en derhalve slechts behoort te worden toegestaan in specifiek omschreven gevallen om de betrouwbaarheid van de deelnemer bij de uitvoering te garanderen), en dat er derhalve noodzakelijkerwijs een rechtstreekse en onmiddellijke betrekking moet bestaan tussen hulp- en hoofdonderneming, die hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de volledige prestatie die het voorwerp van de te gunnen opdracht is; hieruit volgt dat een keten van hulpondernemingen die beroep doen op capaciteiten van hulpondernemingen verboden moet worden geacht, aangezien daardoor de noodzakelijke rechtstreekse betrekking tussen de hulp- en hoofdonderneming wordt omzeild en de keten (met de daaruit voortvloeiende hoofdelijke aansprakelijkheden) die de hoofdonderneming verbindt met de hulponderneming – die zelf aan de vereisten voldoet – wordt verlengd en dus verzwakt [OMISSIS];

Aangezien derhalve aan het Hof van Justitie de vraag moet worden voorgelegd of een bepaling als het reeds geanalyseerde artikel 53, lid 3, D.Lgs nr. 163 van 16 april 2006, dat toelaat dat een onderneming deelneemt met een „aangewezen” ontwerper die volgens de nationale rechtspraak geen beroep kan doen op de capaciteiten van derden omdat hij geen deelnemer is, verenigbaar is met de overeenkomstige communautaire regeling (artikel 48, richtlijn EG nr. 18 van 31 maart 2004);

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 19]**

[OMISSIS]

[OMISSIS] [*verwijzing naar gevallen waarin een prejudiciële verwijzing niet verplicht is*]

Aangezien de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie relevant worden geacht, [OMISSIS] [*procedurele formules*];

- „is het verenigbaar met artikel 45, lid 2, onder a) en b), van richtlijn 2004/18/EG van 31 maart 2004 dat louter het verzoek om surseance van betaling van de schuldenaar aan de bevoegde rechter als ‚aanhangige’ procedure wordt aangemerkt?

- is het verenigbaar met de voornoemde bepaling dat de bekentenis van de schuldenaar dat hij in staat van insolventie verkeert en een verzoek tot surseance van betaling ‚onder voorbehoud’ (waarvan de kenmerken hierboven zijn beschreven) wil indienen, wordt aangemerkt **[Or. 20]** als grond voor uitsluiting van de aanbesteding van de overheidsopdracht, waarmee het begrip ‚aanhangige’ procedure als bedoeld in de communautaire (artikel 45 van de richtlijn) en nationale (artikel 38 D.Lgs. nr. 163/2006) regeling ruim wordt uitgelegd?;

- is een bepaling als het reeds geanalyseerde artikel 53, lid 3, D.Lgs. nr. 163 van 16 april 2006, volgens welke een onderneming met een ‚aangewezen’ ontwerper die volgens de nationale rechtspraak geen beroep kan doen op de capaciteiten van derden omdat hij geen deelnemer is, verenigbaar met artikel 48 van richtlijn 2004/18/EG van 31 maart 2004?”

[OMISSIS] [*procedurele formules*]

[OMISSIS] [*nationale procedure*]

OM DEZE REDENEN

legt de Consiglio di Stato [OMISSIS] de bovenstaande prejudiciële vragen voor aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, schorst het geding en houdt iedere verdere beslissing aan, ook die inzake de kosten. **[Or. 21]**

[OMISSIS] [*procedurele aspecten en formaliteiten*]

Gedaan te Rome [OMISSIS] 24 maart 2015 [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [*samenstelling van het rechterlijk orgaan*]